

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Angela Marsons

Lost Girls

Copyright © Angela Marsons, 2015

First published in Great Britain in 2015 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

IZGUBLJENE DEVOJČICE

ANGELA MARSONS

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

ZAHVALNICE

Uvek me je zanimalo kako okolnosti mogu uticati na ponašanje. Koliko se različito ponašamo pod ekstremnim pritiskom? Ostajemo li verni sebi kakvim se smatramo ili kontrolu nad nama preuzima neki urođeni iskonski instinkt?

Ne mogu da nađem bolju platformu da to istražim od pisanja o verovatno najiskonskijem porivu da zaštitimo drugog, a posebno dete.

Nadam se da sam tu temu obradila kako treba.

Nemam reči kojima bih izrazila zahvalnost svojoj partnerki Džuli. Njena iskrenost i vera vodile su me na mom spisateljskom putovanju. Ona je moj rezonator, moj prvi čitalac, moj najoštrij kritičar i najvatreniji navijač. Sva odbijanja tokom dvadeset godina uvek su izazivala isti komentar o „njihovom gubitku”, posle čega bi obavezno usledilo ohrabrenje da „pokušam sa sledećim”. Svako treba da ima jednu Džuli.

Kao uvek, želela bih da zahvalim svom timu u „Bookouture” na postojanom oduševljenju s kojim prihvataju Kim Stoun i njene priče.

Oliver Rouds je pravi čarobnjak, a strast s kojom se on i Kler Bord odnose prema knjigama i autorima ohrabruje i nadahnjuje.

Moja urednica Kešini Naidu je neverovatno darovita, obrazovana i mnogo više nego što misli doprinosi knjigama.

Kim Neš i dalje prima u svoje naručje, štiti i ohrabruje celu „Bookouture” porodicu i nudi najsrdačniju podršku na svetu.

Hvala vam svima na svemu. Nadahnjujete me da dam sve od sebe.

Želim da odam priznanje kolegama iz „Bookouture”. Svako od njih je talentovan, i jedinstven, i daje svoj doprinos u stvaranju zabavnog okruženja punog podrške i razumevanja. Moja knjiška

drugarica Kerolajn Mičel započela je svoje putovanje zajedno sa mnom i uvek je spremna da podeli mudre reči, koristan savet i neverovatno zabavne slike. Lindzi Dž. Prajer je sjajan talenat i puna je topline. Renita Desilva je jedna od najdivnijih osoba koje sam srela u životu. Sve one su moje izuzetne koleginice, ali postale su mi i veoma drage prijateljice.

Iskreno se zahvaljujem mami i tati, koji svima pričaju o mojim knjigama, zanimalo to druge ili ne. Njihovo oduševljenje i podrška su neverovatni.

Večnu zahvalnost upućujem svim divnim blogerima i recenzentima koji su odvojili vreme da upoznaju Kim Stoun i prate njenu priču. Ti divni ljudi glasno i nesebično dele svoje mišljenje, ne zato što im je to posao već zato što je to njihova strast. Nikad mi neće dosaditi da zahvaljujem toj zajednici na podršci meni i mojim knjigama. Mnogo vam hvala, svima.

I na kraju, srdačno se zahvaljujem divnoj Di Veston, mojoj sigurnoj luci, koja mi neprestano pruža podršku i prijateljstvo u teškim trenucima.

POSVETA

Ova knjiga je posvećena Meri Forest, čija su ljubav i velikodušnost dodirnuli mnoge, uključujući mene.

Meri, sve si nas mnogo naučila i te pouke ćemo zauvek nositi u srcu.

PROLOG

Februar 2014.

Emili Bilingam je pokušala da vrisne kroz šaku koja joj je pokrila usta.

Prsti su bili tanki, ali snažno su joj stezali donju vilicu. Ispustila je zvuk koji se odbio od njegovu šaku i zabacila glavu pokušavajući da se oslobodi. Potiljkom je udarila o nešto tvrdo, o rebro.

„Prestani, glupa kučkice”, rekao je, povukavši joj glavu unazad.

Bubnjanje u njenim ušima skoro je potpuno prigušilo njegove reči. Osećala je kako joj srce žestoko lupa.

Zbog poveza na očima ništa oko sebe nije videla, ali osećala je šljunak pod nogama.

Svaki korak odvodio ju je dalje od Suzi.

Emili se ponovo izvila. Pokušala je da se nadlakticama odgurne od njega, ali on ju je samo privukao bliže. Pokušala je da se izmigolji iz njegovog stiska, ali on je jače stegao ruke. Nije htela da ide s njim. Mora da se oslobodi. Mora naći pomoć. Tata bi znao šta da radi. Tata bi ih obe spasao.

Začula je škripu vrata. O ne. To je kombi.

Prikupila je snagu da vrisne. Nije želela da ponovo uđe u taj kombi.

„Ne... molim vas...”, jauknula je, pokušavajući da se oslobodi njegovog stiska.

Žestoko ju je šutnuo u pregib kolena.

Noga joj je poklekla i ona se zateturala napred, ali on je zaustavio njen pad ščepavši je za kosu.

Skalp je počeo da je pecka, a na oči su joj potekle suze.

Jednim pokretom ugrao ju je na zadnje sedišta vozila i zalupio vrata za njom. Začuo se isti onaj tihi zvuk kao pre nekoliko dana kad je išla u školu.

Njena učionica sada joj je delovala užasno daleko i zapitala se da li će ikad više videti svoje drugove.

Kombi je brzo krenuo unazad i udarila je u vrata. Od udarca u potiljak videla je sve zvezde.

Pokušala je da se uspravi, ali kombi se brzo kretao, bacivši je na bok.

Obraz joj se pribio uz drveni pod vozila koje je poskakivalo ju-reći. Štrećnula se kad je goli list ogrebala na ekser. Topla krv joj je procurila niz nogu do gležnja.

Suzi bi joj rekla da bude jaka. Kao onda kad je uganula ruku na gimnastici. Suzi joj je stisnula drugu ruku ohrabrujući je, govoreći joj da će sve biti u redu. I bila je u pravu.

Ali ovog puta je pogrešila.

„Ne mogu, Suzi, izvini”, šapnula je Emili dok su suze počinjali da prate jecaji. Htela je da bude hrabra za svoju drugaricu, ali drhtavica koja je počela u nogama sada se proširila na celo njeno telo.

Pribila je kolena uz bradu, pokušala da se sklupča najčvršće što može, ali drhtavica nije popuštala.

Osetila je kap mokraće kako joj se sliva između butina. Curenje se pretvorilo u mlaz koji nije mogla da zaustavi.

Prestravljeni jecaji potresali su Emilino telo dok se molila za kraj ovih muka.

Kombi se iznenada zaustavio.

„Molim te, m-mamice, dođi po mene”, šapnula je dok ju je obavijala zloslutna tišina.

Nepomično je ležala uz vrata. Drhtavica joj je paralisala udove. Više nije imala snage da se opire i čekala je da vidi šta će biti s njom.

Grlo joj se steglo od straha kad je njen otmičar otvorio vrata.

Crna zemlja – mart 2015.

1.

Kim Stoun je plamtela od besa. Od trenutka kad je proključao u njenom mozgu, kao struja joj se proširio celim telom i više se nije smirivao.

Da je njen kolega Brajant sada pored nje, rekao bi joj da se smiri. Da razmisli pre nego što nešto učini. Da pomisli na svoj posao i izvor zarade.

Zato je bilo dobro što je sama.

Teretana „Pjur džim” u Ulici Level u Brajerli Hilu protezala se od tržnog centra „Meri Hil” do poslovno-ugostiteljskog kompleksa „Voterfront”.

Bila je nedelja u vreme ručka i parking je bio pun. Vozila je jedan krug, ugledala kola koja je tražila, pa parkirala svog *nindžu* tačno ispred ulaznih vrata. Nije planirala da se zadržava.

Ušla je u foaje i prišla recepciji. Lepa, vitka žena široko se nasmešila i pružila joj ruku. Kim je pretpostavila da traži nekakvu člansku kartu. Kim je imala šta da joj pokaže. Svoju značku.

„Nisam članica, ali želela bih da kratko porazgovaram s jednom vašom članicom.”

Žena je pogledala oko sebe kao da traži nekoga da je posavetuje.

„Ja sam iz policije”, rekla je Kim. Takoreći, dodala je u sebi.

Žena je klimnula glavom.

Kim je pogledala u tablu s rasporedom prostorija i shvatila gde tačno treba da ode. Skrenula je levo i našla se iza tri reda mašina na kojima su ljudi stajali, koračali i trčali.

S leđa je osmotrila ljude koji su trošili energiju da nikuda ne stignu.

Osoba koju je tražila vežbala je na steperu u suprotnom uglu od nje. Prepoznala ju je po dugačkoj plavoj kosi vezanoj u rep. Činjenica da je na displeju sprave pred sobom držala telefon, bila je konačni dokaz.

Pošto je našla metu, Kim je postala nesvesna zvukova ljudskih udova u pokretu i radoznalih pogleda koje je privlačila kao jedina potpuno odevena osoba u prostoriji.

Sada ju je zanimala samo umešanost te žene u smrt devetnaestogodišnjaka po imenu Divejn.

Kim je stala ispred njene mašine. Zapanjenost na licu Trejsi Frost skoro da je smirila njen bes. Ali ne sasvim.

„Imaš trenutak?“, upitala je iako to baš i nije bilo pitanje.

Žena je na trenutak bila na ivici da izgubi ravnotežu, što bi bilo baš šteta.

„Kako si, dođavola...?“ Trejsi je pogledala oko sebe. „Nemoj mi reći da si ušla pomoću svoje značke?“

„Trebaš mi na trenutak, nasamo“, ponovila je Kim.

Trejsi je nastavila da vežba.

„Slušaj, meni odgovara da to obavimo ovde“, rekla je Kim, dižući glas. „Ja više nikad neću videti ove ljude.“

Kim je osećala da ih već gleda bar pola prisutnih.

Trejsi je zakoračila unazad, sišla sa sprave i uzela svoj telefon.

Kim se iznenadila koliko je ova žena niska, procenivši da nema više od metar i pedeset pet. Kim je nikad nije videla bez potpetica od petnaest centimetara, bez obzira na vremenske prilike.

Uletela je u ženski toalet i pribila Trejsi uz zid. Trejsina glava je za dlaku promašila sušač za ruke.

„Jebote, o čemu si razmišljala?“, vrisnula je Kim.

Vrata kabine su se otvorila i jedna tinejdžerka je šmugnula iz toaleta. Ostale su same.

„Ne smeš tako da me...“

Kim se odmakla, te su ih sada delila dva-tri centimetra. „Kako si, dođavola, mogla da pustiš tu priču, kučko glupa? Sad je mrtav. Divejn Rajt je mrtav zbog tebe.“

Trejsi Frost, lokalna novinarka i totalni šljam, dvaput je trepnula kad su Kimine reči doprle do njenog mozga. „Ali... moja... priča...”

„Tvoja priča ga je ubila, kravo glupa.”

Trejsi je počela da odmahuje glavom. Kim je klimnula. „O da.”

Divejn Rajt je bio tinejdžer iz naselja Holitri. Pripadao je bandi „Holitri huds” oko tri godine i hteo je da se izvuče iz toga. Banda je saznala za to, izboli su ga i ostavili misleći da je mrtav. Verovali su da su ga ubili, ali jedan prolaznik mu je spasao život. Onda je Kim pozvana da istraži pokušaj ubistva.

Odmah je naložila da činjenica o njegovom preživljavanju bude otkrivena samo njegovoj porodici. Znala je da će banda naći način da ga dokrajči ako vest o tome dopre do Holitrija.

Tu noć je provela na stolici kraj njegovog kreveta moleći se da momak samostalno prodiše uprkos prognozama lekara. Onda ga je držala za ruku, dajući mu sopstvenu energiju kako bi našao snage da se povрати. Dirnula ju je hrabrost koju je ispoljio pokušavajući da promeni život i odupre se zloj sudbini. Želela je priliku da upozna hrabrog mladića koji je zaključio da banditski život nije za njega.

Kim se nagnula bliže i prostrelila Trejsi pogledom. Ova nije imala kud. „Preklinjala sam te da ne objaviš tu priču, ali ti naprosto nisi mogla da odoliš, zar ne? Najvažnije ti je bilo da budeš prva, je li tako? Toliko očajnički želiš da te primete velike kuće da bi zgazila život tog klinca?” Kim joj je vrištala u lice. „Pa za tvoje dobro se nadam da će te primetiti jer za tebe ovde više nema mesta. Nameravam da se postaram za to.”

„Nisu ga ubili zbog...”

„Naravno da su ga ubili zbog tebe!”, besnela je Kim. „Ne znam kako si saznala da je ostao živ, ali sada je mrtav. Ovog puta je stvarno mrtav!”

Glupača se zbunjeno namrštila. Htela je nešto da kaže, ali nije znala šta. Kim je ionako ne bi slušala.

„Znaš da je pokušavao da napusti bandu, zar ne? Divejn je bio pristojan klinac koji je samo pokušavao da ostane živ.”

„To se sigurno nije desilo zbog mene”, rekla je Trejsi, dok joj se boja polako vraćala u lice.

„Da, Trejsi, jeste”, saosećajno je rekla Kim. „Krv Divejna Rajta je na tvojim pohlepnim šapicama.”

„Samo sam radila svoj posao. Svet ima pravo da zna.”

Kim je prišla bliže.

„Kunem ti se bogom, Trejsi, neću se smiriti dok ti, što se novina tiče, ne preostane samo njihova isporuka...”

Prekinula ju je zvonjava njenog mobilnog.

Trejsi je iskoristila tu priliku da se udalji van Kiminog domašaja.

„Stounova”, javila se.

„Trebaš mi u stanici. Odmah.”

Glavni inspektor Vudvord nije bio najsrdačniji šef, ali obično bi odvojio vreme makar za najkraći pozdrav.

Kim je brzo razmišljala. Pozvao ju je u nedelju u vreme ručka iako je prethodno insistirao da uzme slobodan dan. A već je besan zbog nečega.

„Stižem, Stejsi. Naruči mi suvo belo vino”, rekla je i prekinula vezu. Ako se njen šef zbunio što ga je upravo oslovila sa „Stejsi”, objasniće mu to kasnije.

Nema šanse da otkrije kako je primila hitan poziv od šefa dok je najljigavija novinarka koju je ikad srela toliko blizu da bi mogla da je pljune.

U pitanju mogu biti samo dve stvari. Ili se uvalila u neko gadno sranje, ili se desilo nešto krupno. U svakom slučaju, u pitanju je nešto što ovo đubre ne bi smelo da čuje.

Ponovo se okrenula ka Trejsi Frost. „Ne misli da je ovo gotovo. Naći ću način da platiš za ovo što si uradila. Garantujem ti”, rekla je Kim otvarajući vrata toaleta.

„Oteraću te s posla zbog ovoga!”, doviknula je Trejsi za njom.

„Samo napred”, odvrtila je Kim preko ramena. Devetnaestogodišnjak je sinoć ubijen bez razloga. U poslednje vreme joj nije išlo baš najbolje.

A imala je osećaj da teški dani tek predstoje.

2.

Kim je parkirala *nindžu* iza policijske stanice u Hejlsovenu.

Policija Zapadnog Midlandsa opslužuje skoro tri miliona stanovnika gradova Bermingama, Koventrija, Vulverhemptona i oblasti Crne zemlje.

Region je podeljen na deset lokalnih zona, uključujući onu u Daldiju u kojoj je ona radila.

Stigla je do kancelarije na trećem spratu. Pokucala je, ušla i ukopala se u mestu.

Nije se iznenadila što Vudi sedi pored svog upečatljivog šefa načelnika Boldvina.

Nije je začudilo čak ni što je Vudi u polo majici umesto u beloj košulji s policijskim epoletama, kao i obično.

Zateklo ju je što je još s vrata spazila graške znoja na njegovoj glavi boje karamele. Njegova nervoza nije mogla da se sakrije.

Sada se zabrinula. Nikada nije videla Vudija da se znoji.

Dva para očiju su je pratila dok je zatvarala vrata.

Nije joj bilo poznato da je uradila nešto čime bi izludela obojicu. Načelnik Boldvin je došao iz Lojd hausa u Bermingamu i često ga je viđala. Na televiziji.

„Gospodine?“, rekla je gledajući jedinog čoveka u prostoriji koji joj je nešto značio. Bilo je nemoguće pogledati njenog šefa, a u isto vreme ne primetiti uramljenu sliku njegovog dvadesetdvogodišnjeg sina u svečanoj uniformi mornarice. Dve godine pošto je ta slika snimljena, Vudiju je stigao kovčeg sa sinovljevim lešom.

„Sedi, Stounova.”

Prišla je i sela na jedinu stolicu ostavljenu nasred prostorije. Pogledala je jednog, pa drugog, želeći da dobije objašnjenje. Većina

njenih razgovora s Vudijem počinjala je pošto bi se on oslobodio stresa stežući gumenu lopticu na svom radnom stolu. Za nju je to obično bio umirujući znak da je između njih sve u redu.

Ovog puta loptica je ostala na stolu.

„Stounova, jutros je došlo do incidenta: desila se otmica.”

„Potvrđena?“, upitala je odmah. Ljudi su često nestajali samo da bi bili nađeni posle nekoliko sati.

„Da, potvrđena je.”

Strpljivo je čekala. I pored potvrđene otmice, Kim nije znala zašto sedi pred glavnim inspektorom i *njegovim* šefom.

Srećom, Vudi nije bio sklon stvaranju nepotrebne napetosti, pa je odmah prešao na stvar.

„Otete su dve devojčice.”

Kim je zažmurila i uzdahnula. Sad joj je jasno zašto je stvar došla do samog vrha.

„Kao prošli put, gospodine?”

Iako nije učestvovala u istrazi pre trinaest meseci, svaki pripadnik Policije Zapadnog Midlandsa pratio je slučaj. Mnogi su pomogli u potrazi koja je usledila.

Kim je mnogo znala o starom slučaju, ali na um joj je prvo pala najupečatljivija činjenica.

Jedna od devojčica se nije vratila.

Vudi ju je vratio u sadašnjost. „U ovom trenutku ne znamo. Zasad tako izgleda. Dve devojčice su najbolje drugarice i poslednji put su viđene u rekreativnom centru ‘Old hil’. Jedna od majki je trebalo da ih pokupi u pola jedan, ali kola su joj se pokvarila. Obe majke su u dvanaest i dvadeset primile SMS sa obaveštenjem da otmičari drže obe devojčice.”

Sad je bilo jedan i petnaest. Devojčice su otete pre nepunih sat vremena, ali prispeće poruke znači da nema provere među prijateljima i susedima niti nade da su devojčice samo nekud odlutale. Devojčice nisu nestale, otete su i slučaj je već pokrenut.

Kim je pogledala načelnika.

„Pa šta je prošli put pošlo naopako?”

„Molim?“, iznenađeno je upitao. Očigledno nije očekivao da će mu se direktno obratiti.

Kim ga je gledala u lice dok je pokušavao da formuliše odgovor. Policijska obuka za odnose s medijima u najboljem izdanju. Na njegovom čelu nije bilo ni bora ni graški znoja. To je nije začudilo. Ispod njega je bilo mnogo potencijalnih žrtvenih jaraca.

Boldvin ju je samo oštro pogledao. Upozorenje da drži jezik za zubima.

Uzvrtila mu je pogled. „Samo jedno dete se vratilo, gde je bila greška?“

„Mislim da detalji nisu...“

„Gospodine, zašto sam ovde?“, upitala je ponovo, pogledavši Vudija. Ovo je dvostruka otmica. To je slučaj za centralu, ne za lokalnu ispostavu. Vođenje ovakvog slučaja treba da bude podeljeno na više različitih sektora. Potrebna je potraga za tragovima, provera pozadine, razgovori od vrata do vrata, provera snimaka nadzornih kamera i rad s medijima. Vudi joj nikad ne bi poverio medije.

Vudi i Boldvin su se pogledali.

Osetila je da joj se odgovor neće dopasti. Njena prva pretpostavka bila je da će njen tim biti određen da pomaže. Moraće da zaborave na trenutne slučajeve seksualnog i porodičnog nasilja, prevaru i pokušaj ubistva na kojima su radili, kao i završavanje izveštaja o Divejnu Rajtu.

„Hoćete da moj tim pretraži...“

„Nema pretrage, Stounova“, rekao je Vudi. „Ovo ne sme dospeti u medije.“

„Molim?“

To je bilo potpuno nečuveno u slučaju otmice. Mediji bi za to obično saznali u roku od nekoliko minuta.

„Ništa nije emitovano preko radija, a roditelji zasad ništa ne govore.“

Kim je klimnula glavom. Ako se dobro sećala, isto je pokušano i prethodnog puta, ali vest je nekako procurila posle tri dana. Kasnije toga dana preživelo dete je nađeno kako luta pored puta, a drugo dete nikad nije nađeno.

„I dalje mi nije sasvim jasno šta...”

„Traženo je da ti vodiš ovaj slučaj, Stounova.”

Sačekala je deset sekundi da čuje poentu šale. Vladala je tišina.

„Molim?”

„Naravno, to je nemoguće”, rekao je Boldvin. Ti svakako nisi kvalifikovana da vodiš istragu ovih razmera.”

Iako se slagala, Kim je bila u iskušenju da pomene slučaj „Kre-stvud”, u kojem su ona i njen tim uhvatili ubicu četiri tinejdžerke.

Okrenula se na stolici tako da je gledala samo u Vudija.

„Ko je to zahtevao?”

„Jedna od majki. Tražila je baš tebe i nije htela ni da čuje za nekog drugog. Hoćemo da prikupiš početne detalje dok mi sastavimo tim. Odmah ćeš nam podneti izveštaj i predati dužnost policajcu koga odredimo da vodi slučaj.”

Kim je klimnula glavom potvrdivši da je shvatila postupak, ali to i dalje nije bio jasan odgovor na njeno pitanje.

„Gospodine, mogu li da znam imena devojčica i ime te majke?”

„Devojčice su Čarli Timins i Ejmi Hanson. Čarlina majka je zahtevala da ti radiš na slučaju. Zove se Karen, kaže da ti je prijateljica?”

Kim je zbunjeno odmahнула glavom. To je nemoguće. Ne poznaje nikakvu Karen Timins i svakako nema prijatelja.

Vudi je proverio papir na svom stolu.

„Izvini, Stounova. Tu ženu možda bolje poznaješ pod njenim devojačkim prezimenom. Zove se Karen Holt.”

Kim se ukočila. To ime je bilo zakopano u njenoj prošlosti kojoj nije volela da se vraća.

„Stounova, tvoj izraz lica govori da ipak poznaješ tu ženu.”

Kim je ustala i pogledala samo Vudija.

„Gospodine, obavicu početnu istragu i predati slučaj kolegi određenom da vodi slučaj, ali uveravam vas da ta žena nije moja prijateljica.”